

ДЛЪГОВЕ-ТИ ТРЪБВА ДА СЯ ИСПЛАТЯТЪ.

Бояну ся отворила сега много работж. Не ся знаало той що работилъ. Току ходялъ, ту по корин-ты, ту по поле-то, ту въ града.

Ахъ Бояне! съ въздышяніе думала Славка на мжжя си, кога ся прибиралъ вечеръ у дома си: Защо ся трепешъ и мжчишь толкова! Ты най-сѣтнѣ за тоя твой трудъ щешъ пріемнешъ неблагодарность и досажденіе.

Боянъ ѝ отговорилъ: неблагодарность-та е парѣ, съ кож-то свѣтъ-тъ най-скжпо си отплаща. Кой-то е пръвъ въ общинж-тж, той трѣбва да мысли за Бога и за свож-тж длъжность, а не за наградж и благодарность. Виждь, моя мила душнице, че Богъ най-послѣ награжда това, що е добро, а наказва онова, що е зло. Така Боянъ говорялъ и праявъ що трѣбвало.

Прѣсмѣтнжло ся, че община-та была длъжна още деведесять хыляды грошя, едно отъ врѣме-то на боя (мухарабе-то) и гладны-ты години, а друго повече-то поради лоше-то управление на прѣдшины-ты главатары. Боянъ денѣ ноцѣ прѣмыслялъ, какъ да ся свали отъ врата на общинж-тж тая тежина, или поне да пооекне. Като си скроилъ кроежя (плана), па го прѣдложилъ на другары-ты си, кои-то, слѣдъ длъго договаряніе и свѣтуваніе, изнамѣрили го най-сѣтнѣ за добро, думали му: „Кога даде Богъ, да ся отплати тоя длъгъ, тогава всякой ще си знае, що е скжцо негово, и ще може малко да си поотджхне, а не всякога все за лихвж да си чюка главж-тж.

На това ся отрядило, недвижимый-тъ имотъ на всякой Златарчянинъ да ся прѣцѣни, и да ся познае, кой колко е богатъ, или сирмахъ, та занапрѣдъ да си плаща всякой размѣтнжто-то по най-праведенъ начинъ. Всякой трѣбвало да си искаже прѣдъ селскы-ты главатары, колко е длъженъ на кжщж и на другж-тж си стокж, и това ся записало на единъ протоколъ (деветерь), и иманіе-то всякому ся прѣцѣнило върно и свѣстно.

Единъ Недѣлж послѣ Божіж Службж Боянъ съ двама-та си другаря отворилъ прикаскж на събранж-тж общинж така: „мили братя: наше-то село е длъжно до деведесять